

[Holstein.]

i de valutapolitiske Forhandlinger og i Agitationen, at man fra Venstres Side rejste Krav om at blive af med Afleveringspligten til Nationalbanken; men jeg vil hævde, at naar der paa den ene Side er Udførselsforbud, altsaa Forbud mod Kapitaludvandring, og paa den anden Side valutamæssig Hjemførelsespligt, og naar de ledende Banker har truffet Aftale med Nationalbanken om Disponeringen over den hjembragte Valuta, saa er Kronkursen: 22,40 lige saa kunstig, som Kronkursen var, før Afleveringspligten til Nationalbanken i Slutningen af 1932 blev ophævet.

Denne Kurs betyder jo simpelt hen ikke andet end, at den danske Stat forkynder over for Udlandet og over for vore egne, at man vil honorere Krav til den og den Kurs, i dette Tilfælde til Kr. 22,40 for et Pund Sterling, og at Udlandet, fordi den noterer i Overensstemmelse dermed, tror, at den danske Stat og det danske Samfund er i Stand til at honorere denne Erklæring. Og saa længe man kan notere paa denne Maade, saa længe kan man blive ved at holde Kursen, og saa længe man har lukket Pengemarked, kan man blive ved at holde en hvilken som helst Kurs, hvor man sætter den. Men Spørgsmaalet er, om man, naar man samtidig fører en Udgiftspolitik i de offentlige Husholdninger, i Stat og Kommuner, som man hidtil har gjort og den højtærede Regering oven i Købet synes at ville fortsætte i forceret Tempo, saa vil kunne opretholde Kronkursen, hvis vi engang i Verden faar andre Pengeforhold og ikke længere opretholder det lukkede Valutamarked, som vi hidtil har haft.

Man kan i Ly af det lukkede Pengemarked, hvis man vil træffe de nødvendige korrigerende Foranstaltninger med Hensyn til Kapitalinvesteringer og Kapitalanbringelser, fastholde en hvilken som helst Kurs; for Forholdet er jo det, at Kapitalen søger altid derhen, hvor Renten er højest og Anbringelsen sikrest. Man kan i Ly af det lukkede Pengemarked, meget vel gennemføre en omfattende Rentesænkning, hvis man vil betale Prisen for det, hvis man vil træffe de Foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre, at Kapitalen bliver der, hvor man vil have den skal være, eller i overvejende Grad bliver der, hvor man ønsker den skal være. Der er kun Spørgsmaal, om man vil betale Prisen, og det har man hidtil ikke kunnet enes om.

Derfor maa jeg mene, at som Forhol-

dene har formet sig, staar vi over for det samme Problem, Hovedproblemet, som vi stod over for i 1932. Nu har vi jo allerede set, hvordan Inflationssvikmøllen saa smaaet er begyndt at virke. Tjenestemændene har allerede nu faaet deres Portion; der er ikke længe igen, før Kronesænkningen fra Januar 1933 købeevnemæssigt set er forsvundet. Alt tyder paa, at vi i Ly af en yderligere forceret Importindskrænkning svækker Købeevnen gennem højere Prisniveau paa Hjemmemarkedet. Ja, er det saa urimeligt, hvis Tjenestemændene for anden Gang skal have Forhøjelse, at saa Arbejderbefolkningen ogsaa kræver højere Lønninger, og saa har vi Svikmøllen gaende.

De Problemer, vi staar over for i den nærmeste Fremtid, er de samme, som vi stod over for for to Aar siden, deres Løsning er blot blevet udsat, og de kommer nu tilbage i større og forværrede Dimensioner. Der er to Veje at gaa her, man kan gaa den deflatoriske Vej, Nedskæringsvejen, som det principale, og man kan gaa den inflatoriske eller, som det med et mildere Udtryk hedder, den reflatatoriske Vej; og dem kan man gaa, naar man i begge Henseender gaar Vejen til Bunds og gennemfører Tilpasningen enten ad den ene eller den anden Vej, saaledes at de økonomiske Tilpasningsfordele, som opnaas ad en af disse Veje, ikke straks gøres omsonst ved saadanne Foranstaltninger og Indgreb, som har netop det Formaal at fjerne, eliminere og udjævne.

Den højtærede Regering tager derfor fejl, hvis den tror, den kan gaa til Valg alene paa den sammenbrudte Rentekonverteringspolitik med Forsøg paa at vælte Ansvar for dette over paa Oppositionen og Haand i Haand dermed, om jeg saa maa sige, det nye Beskæftigelsesprogram og samtidig en Valutapolitik, en Importpolitik, som skal sætte sig til Formaal, forudsat, at Kronen skal holdes, paa den ene Side at dække Tabet paa Handelsbalancen fra forrige Aar ind og yderligere sikre, at vi ikke i Aar faar et lignende Misforhold i Handelsbalancen som dengang. Det vil kort udtrykt sige, at Indførselen ad Importreguleringsvej yderligere skal formindskes med mellem 80 og 100 Mill. Kr. Det er givet, at det kan ikke gøres, uden at det bliver føleligt i Prisniveauet og bliver føleligt i Bedrifterne og bliver føleligt med Hensyn til Arbejdsløsheden.

Den højtærede Indenrigsminister har gennem to Aars Konverteringspolitik kun opnaaet at skade mange og at gavne praktisk talt ingen. Han har varigt skadet Titusinder smaa, jævne Sparere ud over Landet for